

konkursní podstaty za ostatních předpokladů § 23 konk. ř. ustoupiti, poněvadž na její uzavření neměl vlivu, kdežto smlouvě, k níž má dojít za vyrovnacího řízení, může vyrovnací správce zabrániti podle § 10 odst. 2 vyr. ř. Nezabránil-li tomu, jest pohledávka vzniklá ze smlouvy v mezích § 10 vyr. ř. pohledávkou přednostní podle § 26 čís. 2 vyr. ř. Byl-li konkurs prohlášen zároveň se zastavením vyrovnacího řízení anebo na návrh podaný do patnácti dnů po zastavení vyrovnacího řízení, trvají podle § 2 odstavec (2) konk. ř. účinky zahájení vyrovnacího řízení až do prohlášení konkursu. To značí, že přednostní pohledávka zůstává přednostní pohledávkou až do prohlášení konkursu, že od této doby nastávají účinky konkursu a že se proto ona pohledávka podle § 49 čís. 2 konk. ř. stává pohledávkou za podstatou. Bylo se proto zabývatí otázkou, zda jsou splněny všechny předpoklady § 49 čís. 2 konk. ř., zejména, zda konkurs byl vyhlášen v době v § 49 čís. 2 konk. ř. uvedené, a zda právní jednání úpadcovo jest dovolené podle § 10 vyr. ř. Touto otázkou se však odvolací soud nezabýval, poněvadž vycházel z jiného právního názoru. Ale dříve, nežli k řešení této otázky dojde, musí se odvolací soud zabývatí ještě přezkumem závěru prvního soudu, že k tvrzené smlouvě vůbec nedošlo, neboť, dospěje-li i odvolací soud k témuž závěru, odpadne řešení otázky shora naznačené.

Čís. 15046.

Byla-li vyrovnací splátka již splatna a uplatňoval-li vyrovnací dlužník započtení teprve dopisem pozdější doby, nebylo započtení uplatněno včas podle § 57 vyr. ř. jako zaplacení splátky.

(Rozh. ze dne 13. března 1936, Rv I 1144/34.)

Žalobce provedl k příkazu žalované obce stavby a složil kauci, sloužící stavebníkovi jako zástava za veškeré nároky proti němu. Účet žalobcův za tuto stavbu byl mu obcí upraven částkou 506.700 Kč. Žalobce neskončil stavbu včas, byl žalován na zaplacení penále 15.299 Kč a odsouzen k jeho zaplacení. Začátkem června 1925 zažádal žalobce o zavedení vyrovnacího řízení o svém jmění. Žalovaná přihlásila k tomuto vyrovnání svou pohledávku proti žalobci v částce 83.806 Kč, kterou žalobce uznal, i svou pohledávku na penále. Žalobce domohl se vyrovnání na 35% přihlášených pohledávek a bylo vyrovnání to potvrzeno. K vyrovnacím úřazení přihlásila svoji pohledávku též Česká komerční banka v L. v částce 18.800 Kč, kterou částku žalobce jí dlužil, ale kterou zaplatiti byla odsouzena žalovaná, poněvadž pohledávka ta byla zabavena bankou a jí k vybrání přikázána, obec však částku tu žalobci nestrhla, nýbrž mu ji postupně vyplatila. Poněvadž žalobce neměl peněz na zaplacení materiálu ke stavbě, vyplatila žalovaná obec jednotlivé účty dodavatelů za souhlasu žalobcova a vyplatila tak žalobci, resp. jeho dodavatelům celkem 511.347 Kč. Poněvadž žalovaný vyrovnací kvoty žalované obci nezaplatil, obživoval pohledávku obce v plných částkách a proto

je v zažalované výši 41.270 Kč proti žalobci žalobou navzájem uplatňuje. Proti tomuto tvrzení žalované obce namítl žalobce, že vyrovnací kvoty zaplatil jak komerční bance, tak i obci a že pohledávky této neobživly v celé své výši. Prvý soud nevyhověl žalobě na vydání záruční listiny (kauce), vydané žalobcem žalované a uznal žalobce ve sporu navzájem podaném žalovanou povinným zaplatiti žalované 34.356 Kč. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech. Žalobce udává sám, že kvoty vyrovnací v penězích nezaplatil, nýbrž že podal žalované obci své vyúčtování dopisem ze dne 29. dubna 1926. Tento dopis, obsahující zároveň vyúčtování žalobcem sepsané a končící částkou 49.024 Kč 58 h k jeho dobru, resp. jeho zaslání žalované obci, nelze však pokládati za placení kvot ve vyrovnání s věřiteli uzavřeného a to tím méně, že žalobce v hotovosti nezaplatil ve skutečnosti nic. Prvé kvoty měly býti zaplacený 10% za 1 měsíc po potvrzení vyrovnání, tedy 6. listopadu 1925 a 10% dne 31. prosince 1925, žalobce však vyúčtování zaslal dopisem ze dne 29. dubna 1926. Poněvadž tedy žalobce jako vyrovnací dlužník potvrzené vyrovnání nesplnil, pozbyl výhod slev vyrovnáním mu poskytnutých a obživly pohledávky žalované obce proti němu v celé své výši (§ 57 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. z. ve znění čl. III. zák. čís. 99/23 Sb. z. a n.). Porovnájí-li se vzájemné pohledávky žalované obce proti žalobci v částce 545.682 Kč 07 h a jeho proti obci v částce 511.325 Kč 64 h, zbývá ve prospěch žalované obce částka 34.356 Kč 43 h, za niž žalobcem složená kauce slouží, jak shora vyličeno, jako zástava. Důsledkem toho bylo žalobní žádání, znějící na vydání záruční listiny, resp. na zaplacení částky 22.000 Kč jako neodůvodněné zamítnouti a ve sporu navzájem žalobnímu žádání na zaplacení částky 41.270 Kč 49 h vyhověti částkou 34.356 Kč. Odvolací soud schválil tento názor. Z důvodů: Žalobce vytýká, že částka 83.806 Kč obcí přihlášená ku vyrovnání, nemohla býti zrušena kompensací, ježto v přihlášce není uvedeno, že by měl žalobce pohledávku navzájem, že také celou touto pohledávkou hlasovala a že tedy musí se obec T. spokojiti s částkou 35%, tedy penízem 29.332 Kč 13 h. V důsledku toho také dovozuje odvolatel, že ze sumy, která dle náhledu prvního soudu patří obci ve výši 545.682 Kč 07 h, nutno odečísti 65% ze přihlášené pohledávky 83.806 Kč 10 h, tedy 53.473 Kč 97 h a že tedy žalobce dne 6. listopadu 1925, kdy nastala splatnost první splátky, nebyl povinen zaplatiti první kvotu, ježto stačí, když ve sporu projevil, že kompensuje, neboť takové prohlášení působí ex tunc. Než tomu názoru odvolatele nelze přisvědčiti. Třebas jest správný náhled, že kompensace působí ex tunc, přece nelze na podkladě tohoto názoru dovoditi, že již dne 6. listopadu 1925 bylo se strany žalobcovy placeno. Toho dne žalobce nic nezaplatil a proto toho dne nastalo prodlení na jeho straně a v důsledku toho obživla celá pohledávka obce. Prvý soud správně uvádí, že žalobce dne 6. listopadu 1925 nezaplatil nic a že vyúčtování dopisem, které se stalo teprve dne 29. dubna 1926 nelze pokládati za placení kvot z vyrovnání. Účinky započtení vztahují se sice nazpět k době, kdy se střetly započitatelné pohledávky. Avšak vzájemné zrušení započitatelných pohledávek

nenastává o sobě již touto skutečností, nýbrž teprve projevem dlužníkovy vůle, že používá práva k započtení. Proto dne 6. listopadu 1925 nebyla pohledávka obce zrušena vyúčtováním, které teprve nyní ve sporu bylo žalobcem projevono a uplatňováno a proto sluší míti za to, že žalobce nesplnil »včas a plně« potvrzené vyrovnání, jak to žádá § 57 vyr. ř. z r. 1914 č. 337 ř. z., čímž přivodil zrušení slevy a obživenutí pohledávky obce (žalované).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Z d ů v o d ů:

Není důvodnou výtku dovolatelova, že odvolací soud nesprávně řešil otázku kompensace podle § 1438 obč. zák. Nejde o otázku, zda započtení vzájemné pohledávky může se státi před sporem nebo i za sporu, nýbrž jde o to, zda započtení bylo uplatněno v takové době, že tím byly zavčas podle § 57 vyr. ř. č. 337/14 ř. z. plně zaplacený splátky vyrovnací kvoty a že důsledkem toho neobžily vyrovnací pohledávky České komerční banky v L. v částce 18.808 Kč 12 h a obce v částkách 15.229 Kč 81 h a 83.806 Kč 10 h ve smyslu čl. III. zákona č. 99/23 Sb. z. a n. Podle zjištění byla první 10% splátka splatna dne 6. listopadu 1925, žalobce nic na ni nezaplatil a započtení uplatňoval teprve dopisem ze dne 29. dubna 1926, v němž vyúčtoval k svému dobru pohledávku na 49.024 Kč 58 h, z čehož jest zřejmé, že ani první splátka nebyla zavčas a plně zaplacená. Není proto důvodu k odečtení 65% vyrovnacích pohledávek a k zamítnutí žaloby na vzájem.

Čís. 15047.

K § 2 lit. e) zák. čís. 40/22 Sb. z. a n.

Advokát, na jehož jmění byl uvalen konkurs a jenž proto byl ze seznamu advokátů vymazán podle § 3 odst. 1 lit. i) zák. čís. 40/22 Sb. z. a n., pozbyl důvěry u veřejnosti, třebaže konkurs byl zatím zrušen, jestliže jeho majetkové poměry jsou tak neutěšené, že nemůže své věřitele uspokojiti.

(Rozh. ze dne 14. března 1936, R II 370/35.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y nevyhověl žádosti Dr. Jana K-a, bývalého advokáta, o opětný zápis do seznamu advokátů nabyv přesvědčení, že žadatel, na jehož jmění byl uvalen konkurs, byl později zrušený, pozbyl důvěryhodnosti u veřejnosti. V a l n á h r o m a d a advokátní komory schválila toto rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

D ů v o d y :

Usnesení výboru advokátní komory potvrdila valná hromada advokátní komory v napadeném usnesení především z toho důvodu, že po